

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1554/2565

พนักงานอัยการจังหวัดสุราษฎร์ธานี โจทก์ นาย ภ. กับพวก ผู้ร้อง นาย ป. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 18, ป.อ. มาตรา 36, พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 29, พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2562 มาตรา 56, พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 57, พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2562 มาตรา 109, พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 16, พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 16, พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 19, ป.อ. มาตรา 2

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตาม พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 29 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่จำเลยทั้งสองกระทำความผิดบัญญัติให้ริบอาวุธ เครื่องมือ เครื่องใช้และยานพาหนะใด ๆ ซึ่งบุคคลได้ใช้ในการกระทำความผิดเสียทั้งสิ้นโดยไม่ต้องคำนึงว่าเป็นของผู้กระทำความผิดและมีผู้ถูกลงโทษ ตามคำพิพากษาของศาลหรือไม่และตาม พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 57 ก็บัญญัติให้ริบอาวุธ เครื่องมือ เครื่องใช้...ที่บุคคลได้มาหรือได้ใช้ในการกระทำความผิดหรือมีไว้เนื่องในการกระทำความผิดเสียทั้งสิ้นไม่ว่าจะมีผู้ถูกลงโทษตามคำพิพากษาหรือไม่ ส่วนการขอคืนของกลางที่ศาลสั่งริบ ให้เจ้าของแท้จริงยื่นคำร้องขอต่อศาลที่สั่งริบในคดีอาญาตาม ป.อ. มาตรา 36 ซึ่งเป็นบทบัญญัติทั่วไปของการขอคืนของกลางในคดีอาญา และศาลจะสั่งให้คืนทรัพย์สินเมื่อเจ้าของแท้จริงมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด คดีนี้โจทก์ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีอาญาต่อศาลชั้นต้นเมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2563 โดยมีคำขอท้ายฟ้องให้ลงโทษตาม พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 16 (3) (9) (13) (16), 24, 25, 27, 29 พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 16, 19 วรรคหนึ่ง, 47, 57 ศาลพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองตามกฎหมายทั้งสามฉบับดังกล่าว และสั่งริบของกลางรวมทั้งอาวุธปืนยาว 2 กระบอก การที่ พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 29 บัญญัติให้ริบอาวุธ เครื่องมือ เครื่องใช้...เสียทั้งสิ้นโดยไม่ต้องคำนึงว่าเป็นของผู้กระทำความผิดหรือไม่ นั้น มิใช่เป็นการริบโดยเด็ดขาดเพราะจะเป็นการลงโทษบุคคลอื่นผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินซึ่งมิใช่ผู้กระทำความผิดอาญา เนื่องจากริบทรัพย์สินเป็นโทษทางอาญาสถานหนึ่ง ตาม ป.อ. มาตรา 18 (5) ขัดกับหลักทั่วไปของการใช้กฎหมายอาญาที่ว่า บุคคลจักต้องรับโทษในทางอาญาต่อเมื่อได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้น ต้องเป็นโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย ทั้งนี้ตาม ป.อ. มาตรา 2 วรรคหนึ่ง ดังนั้นเจ้าของที่แท้จริงมีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลขอให้ส่งคืนทรัพย์สินที่ถูกริบได้ สำหรับคดีนี้คือการยื่นขอคืนตาม ป.อ. มาตรา 36 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะจำเลยทั้งสองกระทำความผิด พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2562 มาตรา 109 และ พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2562 มาตรา 56 บัญญัติให้ศาลเป็นผู้สั่งริบทรัพย์สินที่บุคคลได้ใช้ในการกระทำความผิดหรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด หรือได้ใช้เป็นอุปกรณ์ให้ได้รับผลในการกระทำความผิดโดยการร้องขอของพนักงานอัยการเช่นเดิม แต่ก็ยังให้โอกาสเจ้าของทรัพย์สินยื่นคำขอคืนได้ มิได้ตัดโอกาสเจ้าของมิให้ขอคืน โดยการขอให้ริบทรัพย์สินตาม พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2562 มาตรา 56 วรรคสอง และตาม พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2562 มาตรา 109 วรรคสอง พนักงานอัยการสามารถร้องขอได้ก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา

กฎหมายเปิดโอกาสให้เจ้าของที่แท้จริงสามารถพิสูจน์ในทำนองเดียวกับการขอคืนของกลางตาม ป.อ. มาตรา 36 โดยต้องพิสูจน์ให้ศาลเชื่อได้ว่า ตนไม่มีโอกาสทราบหรือไม่มีเหตุอันควรสงสัยว่าจะมีการนำทรัพย์สินนั้นไปใช้ในการกระทำความผิด อีกทั้งตนได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรแล้ว ที่จะป้องกันมิให้มีการกระทำความผิดเช่นนั้นเกิดขึ้น อย่างไรก็ตามบทบัญญัติมาตรา 56 วรรคสอง และมาตรา 109 วรรคสอง ดังกล่าว ไม่อาจนำมาบังคับใช้กับคดีนี้ซึ่งศาลได้มีคำพิพากษาไป ตามกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะกระทำความผิดได้ ผู้ร้องทั้งสองจึงมีสิทธิร้องขอคืนของกลางได้ตาม ป.อ. มาตรา 36 ดังนั้น เมื่อปรากฏว่าคดีอาญาศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2563 ผู้ร้องทั้งสองยื่นคำร้องขอคืนของกลางเมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม 2563 ภายในหนึ่งปีนับแต่วันคำ พิพากษาถึงที่สุด จึงชอบด้วย ป.อ. มาตรา 36

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่อง กระจุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 4, 6, 16, 24, 25, 27, 29 และ พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 4, 6, 16, 19, 47, 57 ตามคดีอาญา หมายเลขแดงที่ อ.179/2563 ของศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษา ลงโทษจำเลยทั้งสอง และสั่งรับอาวุธปืนยาวลูกกรด (CZ) ขนาด .22 Long Rifle และอาวุธปืนยาว ลูกซองเดี่ยว (Baikal) ขนาด 12 ของกลาง ผู้ร้องทั้งสองยื่นคำร้องขอให้มีคำสั่งคืนอาวุธปืนทั้งสอง กระบอกของกลางแก่ผู้ร้องทั้งสอง โจทก์ยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ยก คำร้องของผู้ร้องทั้งสอง ผู้ร้องทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 แผนกคดีสิ่งแวดล้อมพิพากษา กลับให้คืนอาวุธปืนยาวลูกกรด (CZ) ขนาด .22 Long Rifle ของกลางแก่ผู้ร้องที่ 1 และให้คืนอาวุธ ปืนยาวลูกซองเดี่ยว (Baikal) ขนาด 12 ของกลางแก่ผู้ร้องที่ 2 โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดี สิ่งแวดล้อมวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ร้องที่ 1 เป็นเจ้าของแท้จริงในอาวุธปืนยาวลูกกรด และผู้ร้องที่ 2 เป็นเจ้าของแท้จริงในอาวุธปืนยาวลูกซองเดี่ยวของกลางที่ศาลสั่งรับเนื่องจากเป็น ทรัพย์สินซึ่งบุคคลได้ใช้ในการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 และ พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยมีว่า ผู้ร้องทั้งสองมีสิทธิ ยื่นคำร้องขอคืนของกลางหรือไม่ เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 29 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่จำเลยทั้งสองกระทำความผิดบัญญัติให้รับอาวุธ เครื่องมือ เครื่องใช้และยานพาหนะใด ๆ ซึ่งบุคคลได้ใช้ในการกระทำความผิดเสียทั้งสิ้น โดยไม่ต้อง คำนึงว่าเป็นของผู้กระทำความผิดและมีผู้ถูกลงโทษตามคำพิพากษาของศาลหรือไม่ และตาม พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 57 ก็บัญญัติให้รับอาวุธ เครื่องมือ เครื่องใช้... ที่บุคคลได้มาหรือได้ใช้ในการกระทำความผิด หรือมีไว้เนื่องในการกระทำความผิดเสีย ทั้งสิ้นไม่ว่าจะมีผู้ถูกลงโทษตามคำพิพากษาของศาลหรือไม่ ส่วนการขอคืนของกลางที่ศาลสั่งรับ ให้เจ้าของแท้จริงยื่นคำร้องขอต่อศาลที่สั่งรับในคดีอาญา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 36 ซึ่งเป็นบทบัญญัติทั่วไปของการขอคืนของกลางในคดีอาญา และศาลจะสั่งให้คืนทรัพย์สินเมื่อ เจ้าของแท้จริงมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด คดีนี้โจทก์ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองเป็น คดีอาญาต่อศาลชั้นต้นเมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2563 โดยมีคำขอท้ายฟ้องให้ลงโทษตาม พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 16 ((3) (9) (13)

(16)), 24, 25, 27, 29 และพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 16, 19 (วรรคหนึ่ง), 47, 57 ศาลพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองตามกฎหมายทั้งสามฉบับดังกล่าว และสั่งริบของกลางรวมทั้งอาวุธปืนยาว 2 กระบอก การที่พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 29 บัญญัติให้ริบอาวุธปืน เครื่องมือ เครื่องใช้... เสียทั้งสิ้น โดยไม่ต้องคำนึงว่าเป็นของผู้กระทำความผิดหรือไม่ นั้น มิใช่เป็นการริบโดยเด็ดขาดเพราะจะเป็นการลงโทษบุคคลอื่นผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินซึ่งมิใช่ผู้กระทำความผิดอาญา เนื่องจากริบทรัพย์สินเป็นโทษทางอาญาสถานหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 18 (5) ขัดกับหลักทั่วไปของการใช้กฎหมายอาญาที่ว่า บุคคลจักต้องรับโทษในทางอาญาต่อเมื่อได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้น ต้องเป็นโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย ทั้งนี้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 วรรคหนึ่ง ดังนั้น เจ้าของแท่งจึงจึงมีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลขอให้สั่งคืนทรัพย์สินที่ถูกริบได้ สำหรับคดีนี้คือ การยื่นขอคืนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 36 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะจำเลยทั้งสองกระทำความผิดฎีกาของโจทก์ที่ว่า สามารถริบทรัพย์สินของผู้อื่นที่มีได้กระทำความผิดได้แม้มีผลเท่ากับลงโทษผู้ที่มีได้กระทำความผิด และเป็นบทกฎหมายยกเว้นไม่นำมาตรา 33 และมาตรา 36 แห่งประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับ โดยไม่ต้องคำนึงว่าผู้ร้องที่ 1 และผู้ร้องที่ 2 จะรู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 2 หรือไม่ จึงฟังไม่ขึ้น ส่วนที่โจทก์ฎีกาว่าตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2562 และพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2562 บัญญัติให้ริบอาวุธ เครื่องมือ เครื่องใช้... เสียทั้งสิ้น โดยไม่ต้องคำนึงว่าเป็นของผู้กระทำความผิดและมีผู้ถูกลงโทษตามคำพิพากษาหรือไม่ อันเป็นบทบัญญัติยกเว้นไม่นำมาตรา 33 และมาตรา 36 แห่งประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับนั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติทั้งสองฉบับดังกล่าวบัญญัติให้ศาลเป็นผู้สั่งริบทรัพย์สินที่บุคคลได้ใช้ในการกระทำความผิด หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด หรือได้ใช้เป็นอุปกรณ์ให้ได้รับผลในการกระทำความผิด โดยการร้องขอโดยพนักงานอัยการเช่นเดิม แต่ก็ยังให้อีกโอกาสเจ้าของทรัพย์สินยื่นคำขอคืนได้มิได้ตัดโอกาสเจ้าของมิให้ขอคืน โดยการขอให้ริบทรัพย์สินตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2562 มาตรา 56 วรรคสอง และตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2562 มาตรา 109 วรรคสอง พนักงานอัยการสามารถร้องขอได้ก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา กฎหมายเปิดโอกาสให้เจ้าของแท่งจึงสามารถพิสูจน์ในทำนองเดียวกับการขอคืนของกลางตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 36 โดยต้องพิสูจน์ให้ศาลเชื่อได้ว่า ตนไม่มีโอกาสทราบหรือไม่มีเหตุอันควรสงสัยว่าจะมีการนำทรัพย์สินนั้นไปใช้ในการกระทำความผิด อีกทั้งตนได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรแล้วที่จะป้องกันมิให้มีการกระทำความผิดเช่นนั้นเกิดขึ้น อย่างไรก็ตามบทบัญญัติมาตรา 56 วรรคสอง และมาตรา 109 วรรคสอง ดังกล่าว ไม่อาจนำมาบังคับใช้กับคดีนี้ซึ่งศาลได้มีคำพิพากษาไปตามกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะกระทำความผิดได้ ผู้ร้องทั้งสองจึงมีสิทธิร้องขอคืนของกลางได้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 36 ดังนั้นเมื่อปรากฏว่าคดีอาญาศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2563 ผู้ร้องทั้งสองยื่นคำร้องขอคืนของกลางเมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม 2563 ภายในหนึ่งปีนับแต่วันคำพิพากษาถึงที่สุด จึงชอบด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 36 ฎีกาของโจทก์ในประการนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการต่อไปว่า ผู้ร้องที่ 1 และผู้ร้องที่ 2 รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 2 ตามลำดับหรือไม่ เห็นว่า ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ 1 ครอบครองอาวุธปืนยาวลูกกรดของผู้ร้องที่ 1 จำเลยที่ 2 ครอบครองอาวุธปืนยาวลูกซองเดี่ยว

ของผู้ร้องที่ 2 โดยผู้ร้องที่ 1 เบิกความว่า นำอาวุธปืนไปฝากจำเลยที่ 1 โดยไม่ได้นำกระสุนปืนไปด้วย เพราะจะเดินทางไปจังหวัดภูเก็ต 2 วันเกรงว่าจะมีคนประทุษร้ายต่อทรัพย์สินเนื่องจากบ้านไม่มีรั้ว แต่ตอบโจทก์ถามค้านว่า บ้านตนอยู่ห่างบ้านจำเลยที่ 1 ประมาณ 2 กิโลเมตร บ้านจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นลูกเขยอยู่ใกล้กับเขตอุทยานแห่งชาติที่เข้าไปล่าสัตว์ แต่จำเลยที่ 1 ไม่ได้เข้าไปล่าสัตว์เป็นประจำ แสดงว่าบ้านจำเลยที่ 1 อยู่ใกล้กับเขตอุทยานแห่งชาติที่เกิดเหตุซึ่งมีสัตว์ป่าอยู่ และผู้ร้องรู้ว่าจำเลยที่ 1 เคยล่าสัตว์ป่าแต่ไม่ได้ล่าเป็นประจำ สอดคล้องกับที่จำเลยที่ 1 ให้การต่อพนักงานสอบสวนว่าประกอบอาชีพทำสวนยางพาราและสวนปาล์มน้ำมันซึ่งอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติคลองพนม บางครั้งจำเลยที่ 1 ต้องล่าสัตว์ป่าเป็นอาหาร แต่นาน ๆ จึงจะล่าสัตว์สักครั้ง ในวันเกิดเหตุเวลาใกล้ค่ำ จำเลยที่ 1 ยืมอาวุธปืนยาวลูกกระบอกของผู้ร้องที่ 1 ไปล่าสัตว์ ซึ่งให้การแตกต่างจากที่ผู้ร้องที่ 1 เบิกความ คำเบิกความของผู้ร้องที่ 1 จึงมีข้อพิรุธน่าสงสัยในเรื่องการให้อาวุธปืนไปอยู่ในครอบครองของจำเลยที่ 1 และผู้ร้องที่ 1 ย่อมต้องรู้อยู่แล้วว่าจำเลยที่ 1 ซึ่งเคยล่าสัตว์ป่าในเขตอุทยานแห่งชาติที่เกิดเหตุที่อยู่ใกล้บ้านมาแล้วอาจใช้อาวุธปืนของผู้ร้องที่ 1 ล่าสัตว์ป่า ถือว่าผู้ร้องที่ 1 ซึ่งเป็นเจ้าของแท้จริงในอาวุธปืนยาวลูกกระบอกกลางรู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 ส่วนผู้ร้องที่ 2 เบิกความว่าตนมีอายุมาก สุขภาพไม่แข็งแรง จึงไปพักอาศัยอยู่ที่จังหวัดนครศรีธรรมราช ไม่ได้อยู่บ้านของตนที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี จึงให้จำเลยที่ 2 ช่วยดูแลทรัพย์สินรวมทั้งอาวุธปืน แต่กระสุนปืนไม่ได้ซื้อมานานแล้ว และตอบโจทก์ถามค้านว่า ตั้งใจจะโอนทะเบียนอาวุธปืนยาวลูกซองเดี่ยวของกลางให้จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นหลานเขยที่ตนมอบอาวุธปืนนั้นให้มานานแล้ว แต่ยังไม่ได้ออน และให้การต่อพนักงานสอบสวนว่า มอบอาวุธปืนให้จำเลยที่ 2 เก็บรักษาตั้งแต่ปี 2560 เพราะมีอายุมาก มักทิ้งบ้านไปทำธุระโดยไม่มีใครอยู่บ้านบ่อยครั้ง จำเลยที่ 2 นำอาวุธปืนมาไว้ที่อำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี สอดคล้องกับคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 2 ที่ว่า ผู้ร้องที่ 2 มอบอาวุธปืนยาวลูกซองเดี่ยวให้จำเลยที่ 2 ไว้มานานแล้ว แสดงว่าผู้ร้องที่ 2 มอบอาวุธปืนยาวของกลางให้แก่จำเลยที่ 2 ไว้ในความครอบครองแล้วเพียงแต่ยังไม่ได้โอนทางทะเบียนตามกฎหมาย จำเลยที่ 2 ซึ่งครอบครองอาวุธปืนสามารถนำอาวุธปืนไปใช้กระทำการใดก็ได้ สวนยางพาราของจำเลยที่ 2 ก็อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติที่เกิดเหตุ และผู้ร้องทราบว่าจำเลยที่ 2 เอาอาวุธปืนมาไว้ที่บ้าน อาจนำอาวุธปืนนั้นเข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติและใช้ล่าสัตว์ป่าในอุทยานแห่งชาติได้ ถือว่าผู้ร้องที่ 2 รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิดของจำเลยที่ 2 ศาลไม่อาจสั่งคืนอาวุธปืนของกลาง 2 กระบอก แก่ผู้ร้องที่ 1 และผู้ร้องที่ 2 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาให้คืนอาวุธปืนของกลางแก่ผู้ร้องที่ 1 และผู้ร้องที่ 2 จึงไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ประการนี้ฟังขึ้น พิพากษากลับ ให้ยกคำร้องขอคืนของกลางของผู้ร้องทั้งสอง

องค์คณะ

วันชัย ศศิโรจน์ · ชัยเจริญ ดุษฎีพร · แก้ว เวศอุไร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1554/2565>